

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Царство небеско – Епика балканика
фото: Јелена Јанковић

НА ПОЧЕТКУ НОВЕ ПОЗОРИШНЕ СЕЗОНЕ

У сусрет великом јубилеју Народног позоришта

Удругој њоловини сезоне 2017/18, Народнo позоришнe почињe обeлeжaвaњe свој великој и зa цeлу српску културу и историју изузетно значајној јубилеја – 150 година нашеј националној театра.

Народно позориште у Београду је основано и почело са радом 1868, а у прву зграду наменски пројектовану и сазидану за театар усељило се 1869. године. Следеће две сезоне Национални театар посвећује прослави једног и по века трајања ове наше, како данас често кажемо, крвнe институције културе.

Драма је сезону отворила 26. септембра премијером представе „Царство небеско – Епика балканика“ у режији Јернеја Лоренција, коју је остварила у копродукцији са Битеф театром. Публика БИТЕФ-а, у оквиру којег су изведене премијера и прве две репризе (27. и 28. септембра), с одушевљењем је прихватила необично сценско тумачење српских епских песама, чији први део се одвија на Сцени „Раша Плаовић“, а други на сцени Битеф театра. Као прву следећу премијеру Драма најављује „Шуму“

Островског, у режији Јагоша Марковића, а која се очекује крајем године.

Ансамбл Оперe припрема нову поставку Моцартовог „Дон Ђованија“, чија премијера ће бити на Дан позоришта, 22. новембра, под диригентском палицом маистра Луиза Фернанда Маљеира из Бразила, у режији Алберта Триоле и сценографији Тицијана Сатија, гостију из Италије, и костимима Катарине Грчић Николић. Представа се спрема као копродукција са Опером и театром „Мадленианум“, где ће бити изведена прва реприза, већ 28. новембра.

Са солистима и ансамблом Балета, од недавно освеженим новим играчима из целог света, Лидија Пилипенко поставља нови наслов – „Евгеније Оњегин“, на музику П. И. Чајковског, у адаптацији маистра Ђорђа Павловића. Аутор сценографије за овај балет је Борис Максимовић, аутор костима Катарина Грчић Николић, а премијера ће бити до краја године.

Ј. С.

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ЈУБИЛЕЈИ У ДРАМИ

Током октобра, две драмске представе ће бити изведене по 50. пут. Реч је о комаду Александра Диме Сина „Дама с камелијама“ у режији Југа Радивојевића, која ће свој јубилеј обележити 9. октобра на Великој сцени и о комедији „Бела кафа“ Александра Поповића у

режији Милана Нешковића, која ће 50. пут бити приказана 20. октобра на Сцени „Раша Плаовић“.

Р. П. Н.

ФЕСТИВАЛСКА ЈЕСЕН

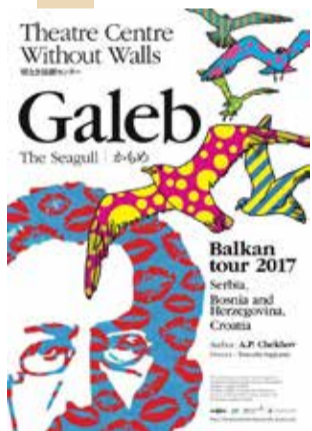

Балети „Жене у d-молу“ и „Дуга божићна вечера“ 27. септембра су одиграни у Неготину, у оквиру Мокрањчевих дана. Народно позориште на Фестивалу „Позориште у једном дејству“ у Младеновцу, ове године игра представу „Не-

споразум“, 10. октобра, а на Фестивалу победника фестивала у Раковци ће 16. октобра бити приказана „Бела кафа“. На овогодишњем Фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“ у конкуренцији су чак две представе Народног позоришта – „Царство мрака“ и „Иванов“ (22. и 25. октобра), док ће се за Зоранов брк на Данима Зорана Радмиловића у Зајечару надметати глумци представе „Сумњиво лице“ 1. новембра.

Р. П. Н.

ЈАПАНСКИ ГАЛЕБ

Јапански авангардни театар „А la Place“ ће, у оквиру „Балканске турнеје 2017“ са Чеховљевим „Галебом“, у режији Цујошија Сугијама, гостовати 30. септембра на Сцени „Раша Плаовић“. Премијера ове представе била је прошле године у Токију, а у међувремену је са великим успехом изведена и на Трећем међународном фестивалу експерименталног театра у Ханоју, у Вијетнаму. Представа ће бити титлована на српски језик. Трупa ће 2. октобра гостовати у Лазаревцу на сцени Првог приградског позоришта, два дана касније у Шабачком позоришту, одакле ће наставити пут Хрватске и БиХ.

Р. П. Н.

БЕЛОВИЋ ЂОРЂЕВИЋУ

Глумац Народног позоришта Милош Ђорђевић, овогодишњи је добитник Плакете „Мирослав Беловић“ Академског позоришта „Бранко Крсмановић“ за најбољу режију. На свечаности одржаној поводом 95 година

„Крсманца“, признање му је уручено за режију представе „Дар“ по тексту Милене Ђорђевић, у извођењу Позоришне трупе „Ура“. Представа је добила подршку Секретаријата за образовање и дејству Града Београда јер на уметнички релевантан начин скреће пажњу јавности на особе са аутизмом, а више пута је са успехом гостовала и на Сцени „Раша Плаовић“. Стручну комисију која је одлучивала о овом признању чинили су Филип Гринвалд (председник), Владимир Лазић, Обрад Радловић, Мирко Тодоровић, Миодраг Богић, Љубиша Ристић и Маја Николић.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | ДЕЈАН САВИЋ, УПРАВНИК

Императив: статус централне установе културе у својој области

Пре неколико година њокрену сам иницијативу да се наша Велика сцена назове њо Браниславу Нушићу. То није одлука, њрема мом мишљењу, коју може да донесе само њуравник или њуравни одбор. То је нешто око чега мора да њо-стоји знајно шири консензус не само културне, не њо јавности њошће. Реч је о великом ствараоцу, великој усјанови културе и њо мора да буде заједничка одлука. И даље стојим иза ње идеје коју видим да и њуравни одбор, кад смо о њоме мало незванично разговарали, њодржава. Надам се да ћемо њоком јубиларне сезоне усјети да је и реализујемо.

У протеклој сезони 2016/17, представе Народног позоришта у Београду видело је око 154.000 гледалаца, а на репертоар је уврштено десет нових наслова. У Драми су премијерно изведени „Иванов“, „Народна драма“, „Електра“, „Царство мрака“, „Ричард Трећи“ и „Сумњиво лице“, у Опери – „Ђани Скики“, „Моћ судбине“ и „Норма“, а у Балету – једночинке „Жене у d-молу“ и „Дуга божићна вечера“. Такође, тај период од почетка октобра прошле, до краја јуна ове године, биће упамћен и по разним успешним гостовањима на многим фестивалима у земљи и иностранству, као и бројним наградама које су добили глумци Народног позоришта, али и представе у целини попут „Родољубаца“, „Иванова“, „Копелије“... О досадашњим резултатима и плановима за прославу 150. рођендана Народног позоришта у Београду, разговарамо са управником Дејаном Савићем.

Колико сте задовољни оствареним резултатима у претходној сезони?

Не можемо рећи да смо незадовољни, али, наравно, увек може и боље. Неки од наших основних циљева су да, после ових „прескочених“ 150.000 хиљада посетилаца, и у наредним сезонама

одржимо најмање тај ниво гледаности, потом да што је више могуће гостујемо по Србији, као и да проширимо круг сарадника на међународном плану. При том подсећам да се наш највиши могући уметнички ниво, као и остварени резултати уопште не доводе у питање, а у прилог томе говоре и опште процене да је драмска продукција Народног позоришта не само најбоља у Београду и Србији, него и да конкурише за најбољу у региону, док Опера и Балет ионако немају бозна са чиме да се пореде. Према томе, све то даје лепу слику о нашим достигнућима, али и ствара нову дозу одговорности да се настави у том правцу и да на тим таласима пловимо и даље, у периоду који је пред нама.

Разговарамо неколико дана уочи почетка нове сезоне. Какви су планови Народног позоришта за наредни деветомесечни период?

Имамо веома озбиљне планове, а први позитивни резултати већ су видљиви. Ту мислим на успешну премијеру представе „Царство небеско – Епика балканика“ у режији Јернеја Лоренција, у оквиру БИТЕФ-а. Међу новим драмским насловима наћи ће се и „Шума“ Островског, у режији Јагоша Марковића, „Деведесете“ Горана Миленковића у поставци Егона Савина, ауторски пројекат Маје Пелевић „Боливуд“, Лоркин „Дом Бернарде Албе“ у режији Ане Григоровић... Опера ће до краја године премијерно извести Моцартовог „Дон Ђованија“, а потом следе обнова Росинијеве „Пепељуге“ и премијера познатог дела Умберта Ђордана „Андре Шеније“. На балетски репертоар ће у првом делу сезоне бити уврштен „Евгеније Оњегин“ у кореографији Лидије Пилипенко, а за Међународни дан игре, Роналд Савковић би требало да постави „Хазарски речник“ Милорада Павића. Сви наслови, без икакве задршке, усвојени су и од стране Управног одбора. Наравно, као и ранијих сезона, очекујемо бројна гостовања иностраних уметника јер смо, просто, дужни да публици представимо нека нова имена, нове уметничке изразе... Такође, очекују нас гостовања наших представа и наших уметника на разним сценама у земљи и иностранству...

Идемо у сусрет 150-годишњици Народног позоришта. Како теку припреме за обележавање тог значајног јубилеја и шта је све, у оквиру тога, планирано да се реализује?

Ми смо благовремено ушли у те припреме и, наравно, све што радимо на том пољу, радимо крајње озбиљно. Осим што ћемо приступити изради Енциклопедије Народног позоришта поводом 150 година постојања, у сарадњи са РТС-ом ћемо остварити и серијал о историјату наше Куће, док ћемо са „Филмским новостима“, припремити један филмски програм. Што се тиче репертоара, он је одавно формиран и базираће се на делима домаћих аутора која ће реализовати домаћи ствараоци. У Драми ништа није било спорно, ту смо имали заиста веома велики избор, али тако није било кад је реч о Балету и Опери. Рецимо, за Балет смо наручили ново дело од композитора Ивана Јевтића, Опера ће извести „Ленку“ Мирослава Штаткића, а као други наслов изабрали смо „Отаџбину“ нашег најзначајнијег оперског композитора, Петра Коњовића. Тренутно смо у фази формирања Одбора за прославу и очекујемо да ће учешће прихвати и председник Републике Србије. На овај начин, јасно стављамо до знања да тај датум није само позоришни и културни догађај на нивоу Националног театра и Града Београда, него историјски и веома значајан јубилеј за целу државу и, што би се рекло, за целокупан српски род.

За све то што сте навели до сада, биће неопходна адекватна и веома снажна финансијска подршка, пре свега од ресорног министарства?

Сарадња са Министарством, у овом сазиву, и до сада је била веома добра. Према томе, немамо никаквог разлога да сумњамо како ће се то променити. Напротив, ми очекујемо, а већ за то имамо и одређених наговештаја, да можемо да рачунамо на нека повећана средства, поготову ако се узме у обзир чињеница да хоћемо и морамо да инвестирамо у обнову одређених делова зграде, нарочито оних видљивих за публику. Ту је један од највећих приоритета Велика сала која захтева веома озбиљну реконструкцију. То ћемо свакако направити, захваљујући

Недавно смо имали савишанак који би могао да буде историјски, а на којем смо разговарали о наше две велике иницијативе. Колико видим, Град Београд је на путу да их ирејозна као веома значајне. Реч је о новој сцени Народног позоришта на Тргу Републике и реконструкцији Бумрукане, прве позоришне зграде у Србији, која данас као ипаква не постоји, али постоје њени темељи. Највиши и најодговорнији органи за то, као што су, осим Града, председништво Републике, Министарство културе и Завод за заштитну споменика Београда, крајње блаонаклоно иледају на то и ја мислим, буде ли ујорносии и добре воље, чеја верујем да неће мањкаии, можемо у скоријој будућносии да се надамо добрим весиима.

средствима из буџета, али и онима од донатора.

У интервјуу који су „Позоришне новине“, поводом Вашег именована на функцију управника Народног позоришта, пролетос смо, између осталог, причали и о Вашој иницијативи да се Националном театру врати статус институције од „националног значаја“, који му је изменом Закона о култури укинута пре годину и по дана, заједно са још 60 установа културе. Да ли се у међувремену нешто променило?

Сасвим је природно да Народно позориште има статус не само националне, него централне установе културе у својој области, јер, из описа наших послова које радимо, ми то де факто и јесмо. На пример, помажемо позоришта по Србији, отварамо им своје две сцене за њихова гостовања, дајемо опрему која нама више није потребна... То је нешто слично ономе што раде Народна библиотека и Народни музеј, као централне установе културе у својим областима. Сматрам да то што пре треба да се законски формулише и да се та улога Народног позоришта институционализује. Са тим је упознат и наш Управни одбор који то здушно подржава, а у међувремену, та врста иницијативе је упућена и Министарству културе.

Истом приликом смо разговарали и о томе да би број запослених у Кући требало да се прилагоди реалним потребама. Ви сте тада тврдили да Народно позориште, поготову у ансамблима, има мањак људи. Шта се тренутно дешава у вези са тим питањем?

До краја године би требало да направимо нову систематизацију у духу потребе за прилагођавањем радних места новом каталогу радних места. Такође, надамо се да ће тада почети и да се примењује нови систем платних разреда који ће створити могућности за другачији третман запослених и боље вредновање рада, не само у Народно позоришту, него у култури уопште.

Током летње паузе, као диригент сте имали неколико веома успешних наступа у Хонг Конгу, Италији и Бугарској. Какве утиске носите са тих гостовања?

Изузетно позитивне. Имао сам велике успехе, а то је у сваком случају знак да се моја уметност, на међународном нивоу, веома добро препознаје. Наравно, то није само мој лични, него и успех Народног позоришта, јер сам себе управо ту изградио као уметника. Такође, то је признање и нашој целокупној уметности, култури и свакако, Опери Националног театра. У међувремену сам добио нове позиве и, наравно, као и увек

до сада, та своја гостовања искористићу да тамо пласирам и наше солисте, Оркестар и Хор. То ће се током наше јубиларне сезоне и видети.

У протеклих неколико година прошли сте кроз разне турбулентне ситуације и многобројне притиске са више страна. Колико је све то оставило трага на Вама не само као уметнику, већ и као управнику?

Има једна дивна изрека која гласи – што нас не убије, то нас ојача. То је, како неко рече, један од најважнијих написаних закона живота чије нам препреке понекад делују непремостиве, а ударци неизбежни и неизлечиви. Успели смо да пребродимо све те ситуације и то смо сада оставили иза себе. То је могло само да нас очврсне. Дакле, то што смо, уз велики подршку и помоћ најодговорнијих људи у нашем друштву, успели да се изборимо са противницима који никада нису мислили добро ни нашој култури, ни Народно позоришту, ни уметности уопште, а представљали су некакве назови факторе у овој средини, само нас је учврстило у уверењу да је наша борба за исправне, праве вредности у српској култури, уметности и друштву, имала смисла и да треба и даље да наставимо да идемо тим путем.

■ Микојан Безбрађица ■

ОКТОБАР 2017.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

МЛАДИ СЦЕНОГРАФИ
радови студената ФПУ у Београду

ИЗЛОЖБА – отварање

20. 10 | 18.00 ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ, ПРИМАДОНА И ПРОФЕСОР, поводом 10 година од смрти и 70 година од рођења; аутор Драган Стевовић

РАДИОНИЦА

18. 10 | 18.00 150 ГОДИНА ПИРАНДЕЛА, у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“ и Катедре за италијанистику Филолошког факултета у Београду

КОНЦЕРТ

19. 10 | 18.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ – Марија Тунић, виолина; Јелена Капор, клавир

ОТВОРЕНА ВРАТА

21. 10 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

30. 10 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоа)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ПРИМАДОНИ У ЧАСТ

Првом изложбом у овој сезони, „Гордана Јевтовић – примадона и професор“, Музеј Народног позоришта у Београду обележава десет година од упокојења и 70 година од рођења ове наше значајне уметнице. Аутор поставке и каталога је Драган Стевовић, директор овог Музеја, а изложба ће бити отворена 20. октобра 2017.

Р. П. Н.

ТУРИСТИЧКА ПОСЕТА

Музеја приреде млади певачи. Само у досадашњем делу ове туристичке сезоне, забележено је 900 посетилаца.

Р. П. Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ

Прво гостовање у Кини

На фестивалу у Пекингу, поред Народног позоришта у Београду и кинеских театарских ансамблара, учествовали су Словенско народно гледалишче из Љубљане, Александријски театар из Санкџи Пејтербурија...

По завршетку прошле сезоне, Народна позоришта је први пут имало прилику да се представи кинеској публици, и то драмском представом „Дама с камелијама“, која је 7, 8. и 9. јула 2017. играна на сцени Пекиншког државног позоришта у главној пешачкој зони старог града, недалеко од познатог Трга Тијенан-мен, у оквиру Међународног фестивала који је 65. пут одржан у главном граду ове далеке азијске земље. Екипа од 38 уметника и осталих чланова Позоришта који учествују у извођењу ове представе отишла је потом у Шангај, где је публика на сцени Градског театра исту представу видела 14. и 15. јула.

Тим поводом разговарамо са Жељком Хубачем, в.д. директора Дrame и аутором адаптације овог комада, који истиче да је ова значајна турнеја организована захваљујући министарствима културе Кине и Србије, Амбасади РС у Пекингу и служби продукције Народне позоришта. „Ово је био заиста комплексан подухват, који је у почетку изгледао неостварив: како допремити костиме, декор, оформити оптималан тим... али смо ипак све успели захваљујући добром планирању и организацији“, каже Хубач и поверава нам да су сви помало стрепели од овог гостовања. „Нажалост, ми мало знамо о кинеској култури, традицији, начину мишљења, а нарочито о позоришту и драматургији, осим да се веома разликују од наших. Повремено смо имали прилике да видимо остварења традиционалног кинеског театра, по-

Драму „Дама с камелијама“ Александра Диме Сина режирао је Јури Радивојевић, а на турнеји су улоге тумачили: Марија Вицковић (Маријетта Гошје), Јоаким Тасић (Арман Дивал), Небојша Кундачина (Жорж Дивал), Слободан Бешић (Гроф де Жире), Силена Ђејковић (Приданс), Калина Ковачевић (Нанин), Димијрије Илић (Варвиљ), Андреја Маричић (Гасион Рије), Милена Ђорђевић (Нишетија), Лейомир Ивковић (Гусијав), док је улогу Олимпије у Пекингу играла Бојана Стефановић, а у Шангају Маја Николић.

пут пекиншке опере, знамо много о кинеском плесном театру, али о савременом не знамо готово ништа. На овом гостовању сам открио да је репертоар пекиншког позоришта од 1965. до данас веома разнолик, а сада тамо ствара на хиљаде драмских писаца. Занимљиво је да има поставки из шездесетих година које се и даље играју, што не би требало да чуди ако имамо у виду број становника. Даље, кинески театар се од оног нама познатог разликује и на нивоу симболике: у Кини постоји универзална симболика бројева, боја, покрета... који имају вишевековну традицију и тамо су опште познати и препознатљиви. Европски

театар не познаје ту врсту позоришног језика и симбола. Дакле, имали смо разлога да се прибојавамо како ће публика схватити и прихватити нашу представу. Испоставило се, међутим, да није било места забринутости – утицаји са Запада се у новије време брзо пробијају, тај процес је незаустављив и мислим да ће Кину врло брзо преплавити све добро, али нажалост и све лоше што стиже са Запада. Што се тиче театра, показало се да су Кинези радознали, отворени, заинтересовани за естетику и позоришни језик који смо ми донели. На нашим представама сале су и у Пекингу и у Шангају биле препуне, што значи да је било више од 900 гледалаца по представи. Да није било проблема у перцепцији, најбоље су сведочиле реакције публике – било је и смеха и суза, као и аплаузи на крају представе који су били изузетно дуги и срдачни“, задовољно говори Хубач, који је у Пекингу одржао и предавање на којем је говорио о историји Народне позоришта и савременој српској позоришној сцени.

Успешна двонедељна турнеја је била добра прилика да се разговара о будућој сарадњи. Вршилац дужности директора Дrame Народне позоришта је са одговорима из Градског театра почео преговоре о евентуалном њиховом гостовању код нас: „Надам се да ћемо у пролеће 2019, у жеку прославе 150. рођендана Народне позоришта, угостити Пекиншки театар. Поред тога, предложио сам да на српски преведемо неке кинеске драме. Било би занимљиво видети да ли и како та цивилизацијски, културолошки, менталитетски далека драматургија кореспондира са европском публиком“, рекао нам је Хубач и обећао београдској публици да ће ускоро поново видети „Даму с камелијама“, која због припрема за ово историјско гостовање није играна током последња два месеца претходне сезоне.

■ Ј. Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | ЈЕРНЕЈ ЛОРЕНЦИ

Прича и песма к

У програму овогодишњег БИТЕФ-а је седам представа, од којих су чак две с потписом познатог словеначког редитеља: представу „Библија, први покушај“ извешће Словенско народно гледалишче из Љубљане, а „Царство небеско – Епика балканика“ (премијерно) ансамбл нашег националног театра. Иза овог угледног уметника је четрдесетак режија, а са три наслова („Олуја“, „Полудела локомотива“, „Илијада“) последњих година већ је гостовао на београдском фестивалу – сваки пут освајајући признања и симпатије публике.

„Царство небеско“ (...) његов је први ангажман у Србији и за тему је изабрао српску епску поезију. „Епски широко“, биће и у начину извођења: први део представе одиграће се на Сцени „Раша Плаовић“, други у Битеф театру. Несвакидашњи потез мотивисан је редитељевом идејом за променом перспективе у истој тематизици...

Зашто сте се одлучили баш за српску епску?

Пре свега, због моје љубави према древним причама и песмама, као првим документима наше цивилизације. Занимају ме теме, мотиви, дилеме, које су то патње и чежње, па и какве везе све то има са нама данас. Много је тога заједничког. У епизи су ствари само мало суровије, непосредније, с мање лажи. А и страсти се мање крију. Фасцинира ме машта у причама и песмама, јер имагинација је највећа привилегија људског постојања. Српске песме су супер комбинација историје с једне стране, и митологије с друге. Понекад чак и митоманије. Тај руб између

дивна потреба. Архетипске приче можемо наћи у свим традицијама света и

Премијера представе „Царство небеско – Епика балканика“ копродуцентски је кодухвал Народна позоришта и Битеф театра. Већи део ауторског тима чине јосићи из Словеније – редитељ је Јернеј Лоренци, драматург Мајмиц Стијарина који је са редитељем и аутором адаптације, сценограф је Бранко Хојник, костимограф Белинда Радуловић, композитор Кармина Шилец, а кореограф и асистент редитеља Грејор Луштек. Сценски јовор поставља Љиљана Мркић Појовић, а извршни продуцентски су Јована Јањић и Милорад Јовановић. Улоге тумаче Олија Огановић, Најаша Нинковић, Нада Шарџин, Хана Селимовић, Бранко Јеринић, Никола Вујовић, Бојан Жировић, Милуштин Милошевић, Славен Дошло. Премијера је била у оквиру БИТЕФ-а, 26. септембра. Овде преносимо већи део интервјуа са Лоренцијем, који је објављен у „Вечерњим новостима“ 27. августа 2017.

историје и митоманије веома ми је занимљив, све оно архетипско, важно за нашу потребу причања приче.

Цео Балкан је сличан простор, шта овдашње стваралаштво чини специфичним?

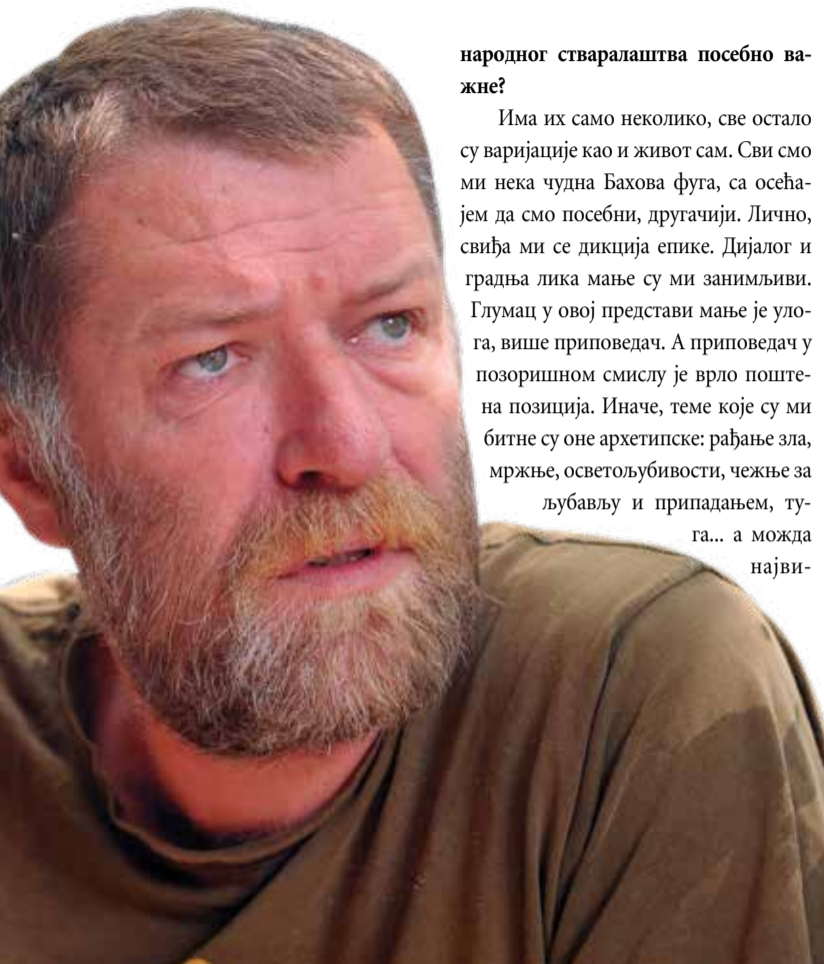
Србија је због својих историјских околности настојала да се одржи преко језика и песме. То је феноменалан начин отпора: док причам и певам ја постојим! Колико год околности биле тешке, колико год се проливала крв, док певам – постојим. Праисконска,

то је оно најлепше, јер значи да постоји неки простор у нама у којем смо сви браћа и сестре. Начин на који жудимо, бојимо се, волимо и превише желимо.

У епизи су идеали узвишени, а слобода вредна сваке жртве. Данас преовлађује мишљење да за „идеалне гину будале“?

Не бих глорификовао прошлост, а ни умањивао садашњост. Слика није црно-бела, путем се нешто губи, а нешто добија... Ја не бих умро за Словенију. Не желим да се превише иденти-

ао начин отпора

народног стваралаштва посебно важне?

Има их само неколико, све остало су варијације као и живот сам. Сви смо ми нека чудна Бахова fuga, са осећајем да смо посебни, другачији. Лично, свиђа ми се дикција епике. Дијалог и градња лика мање су ми занимљиви. Глумца у овој представи мање је улога, више приповедач. А приповедач у позоришном смислу је врло поштена позиција. Иначе, теме које су ми битне су оне архетипске: рабање зла, мржње, осветољубивости, чежње за љубављу и припадањем, ту-га... а можда најви-

фикујем са нацијом, моја припадност је, пре свега, припадност језику. У тој причи о идеалима и јунацима, постоји велика опасност да их разноразне политичке опције вулгаризују и злоупотребе, као и неке песме и појмове. Свака политика жели да себи обезбеди дуговечност и у ту сврху безобзирно краде прошлост. Песме саме по себи не могу бити лоше нити извор зла, увек је питање интерпретације... Сваки историјски тренутак толико је комплексан да се не може сагледати у својој цело-

Са једне сирене, људи увек желе да негде иридају, а с друге, да буду јединствени. Театар је колективан рад: окуља одређени број појединаца, од којих нико не сме да губи свој идентитет, али мора да има свест да иредисава треба да буде њамејнија од збира појединаца. Редитељ не одређује све, јер свако је аутор и свако треба да изрази себе.

витости. У том смислу, ова представа неће, не може и не жели да суди о било чему, стави било какав ускличник. И сигурно ће се играти са том комплексношћу која је увек у измицању. Неће правити неке коначне судове, бавиће се лепотом препричавања, потребом за причом, али, наравно, и опасношћу да присвајамо приче које нису наше и превише се идентификујемо с неком темом, садржајем, фразом.

Које су теме у том широком пољу

ше прича као таква, потреба за причањем. Са причом постоји и моје сећање.

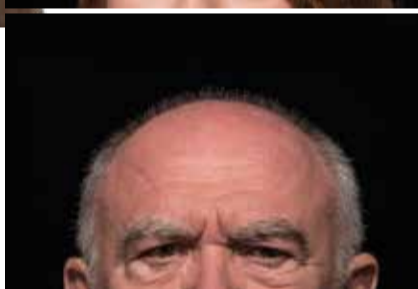
Шта припада колективном сећању наших современика?

Двадесети век, колико год да је био несрећан, у њему се десило много предивних ствари на које смо заборавили. Права жена, расе, синдикати. У двадесетом веку отворио се и простор у уметности, много граница је пало. Дакле, свет је пре сто година поставио питања људских права, а сада смо у озбиљној опасности да направимо неколико корака уназад. У одсуству јасних координата, ствара се прилика за развој фашизма. (...) Запад је све размаженији, социјална неправда све израженија. Да би се прикрила унутрашња трулост, форсира се несигурност и сакривају права питања. Слабост демократије допушта да се дешавају и најгоре ствари, користи се стари механизам жртвог јагњета и тражење кривца. (...)

Каква је позиција уметника у таквом друштву и свету?

Моја је привилегија да идем у неке друге приче, али то не значи да бежим од нечега. Увек преиспитујем садашњост. Не желим да изгубим веру у поезију, снагу речи, машту, покушај да без коначних судова створимо заједнички свет и то више аудитиван него визуелан. (...) У уметности ништа не може да се врати на старо. Сви смо ми помало изгубљени. Шта је данас посебно значајно, нико не може знати. Та чињеница има негативну страну, али је истовремено и супер знак. И фрустрирајуће и ослабајуће. У позоришту се ствари брзо мењају, оно стално кореспондира с пролазношћу.

■ Вукица Стругар ■

НАШИ ПЛАКАТИ НА ФЕСТИВАЛУ

Плакати представа Народног позоришта, аутора Јована Тарбука, представљени су на „Фестивалу фестивала“ у Требињу. Заједно са плакатима Атељеа 212 чији је аутор Марија Јевтић, они су чинили изложбу „Позоришни плакат“ која је била доступна посетиоцима фестивала и другим заинтересованима од 23. до 30. јула 2017. На отварању поставке говорили су театролог др Милован Здравковић и в.д. директора Дrame Народног позоришта у Београду Жељко Хубач, који је истакао значај позоришног плаката у тренутку настанка, али и као историјског документа.

Р. П. Н.

ДАНКИ, С ЉУБАВЉУ

С љубављу, нашој тетка Данки – назив је меморијалног концерта који Филхармонија младих „Борислав Пашћан“ посвећује Даници Томковић (1939–2017), дугогодишњем уметничком директору овог оркестра и уметничком саветнику Опере Народног позоришта у Београду. Концерт ће се одржати у суботу, 7. октобра, на Великој сцени нашег националног театра.

Р. П. Н.

СОЛИСТИ У БУГАРСКОЈ

Прваци Опере Народног позоришта у Београду гостовали су у Бугарској, где су на сцени Државне опере у граду Русе 18. септембра наступили у концертном извођењу Вагнеровог „Летећег Холанђанина“. Насловну улогу је тумачио Миодраг Д. Јовановић, у улози Сенте је наступила Ана Рупчић, Драгољуб Бајић је био Даланд, а Дејан Максимовић је тумачио улогу Ерика. Извођење је уприличено у оквиру Master class-а за младе оперске диригенте у организацији Blue Danube Musikimpresario из Беча, који под руководством маистра Дејана Савића већ пету годину за редом окупља младе диригенте из целог света.

Р. П. Н.

ПОЧЕЦИ СРПСКОГ ТЕАТРА

Некадашњи члан Народног позоришта у Београду, др Милован Здравковић, аутор је изложбе фото-колажа „Позоришни живот Земуна – прожимање са културом Европе“, која је у оквиру „Дана европске баштине“, 16. септембра отворена у Атељеу и галерији „Чубрило“. Поставку чине портрети уметника и других позоришника који су утицали на развој српског театра у XIX веку, па самим тим имали пресудан утицај на оснивање и прве деценије рада нашег националног театра.

Р. П. Н.

НОВИ САЈТ

Почетком септембра, Народно позориште је добило редијазирану, функционалнију и модернију верзију интернет презентације, која обухвата и сигурносни сертификат (greenbar), који посетиоцима сајта, а нарочито online купцима пружа додатну сигурност. Поред низа нових визуелних детаља, унапређен је и програмски код сајта који је у највећој мери ауторски производ веб тима Позоришта.

Р. П. Н.

IN MEMORIAM

Дејан Миладиновић (1948–2017)

Упознала сам га на трећој години студија оперске режије, када сам са колегом са класе асистирала на постављању представе „Вештице из Салема“. Дејан Миладиновић, редитељ представе и тадашњи директор Опере нас је дочекао, упознао са целим ансамблом и постепено нас упутио у тајне заната.

Током његовог потоњег боравка у Америци, где је наставио своју веома успешну каријеру и као редитељ и као професор, трудила сам се, сада већ као асистент редитеља у Опери Народног позоришта, да све представе које сам била задужена да одржавам и обнављам, остану што верније премијерном извођењу и да што тачније испрате концепт и ток мисли оригиналног редитеља. Посебан однос сам увек имала према режијама Дејана Миладиновића, јер сам још на „Вештицама из Салема“ упознала његов начин рада и размишљања, озбиљних припрема и истраживања, које сам постепено и сама усвојила: важно је проникнути у срж поступака, погодити симболику, вишеслојно објаснити и расветлити одређену причу, музичку

тему или нечији лик. Поред бриге о представама у Народном позоришту, пре више од 15 година сам Миладиновићеву режију Пучинијеве „Мадам Батерфлај“ пренела на Кипар, у позориште у Лимасолу, а летос, у јулу, преносила сам његову режију Вердијевог „Атиле“ на летњу позорницу у Варни, у Бугарској. У међувремену, много пута смо били у прилици да разговарамо, да се посаветујемо, па и похвалимо једно другом и много ми је времена било потребно да прихватим Дејанову фер понуду да разговарамо равноправно као колеге, а не као студент и професор.

Наш последњи разговор био је о припреми прославе предстојећег великог јубилеја, 150 година Народног позоришта, о успешном извођењу „Атиле“ у Варни, о премијери „Веселих попова банатских“ у СНП-у у Новом Саду. Договорили смо се да се ускоро видимо и наставимо започете разговоре... а онда смо се одједном заувек поздрављали у Алеји заслужних грађана, док смо нашег Дејана испраћали опелом на вечни починак. И без обзира на здравствено стање, са којим сам била донекле упозната, ипак сам остала затечена

његовим одласком. Осећам празнину, сличну оној када ми је отац изненада преминуо, па је остало много тога недореченог, неисторичаног, нераствореног, неизанализираног... А волели смо понекад и да се похвалимо једно другом, просто да докажемо себи како су и редитељи људи од крви и меса, поноса и сујете, успона и падова.

Убеђена сам да је Дејан Миладиновић проживео диван живот, пун љубави и радости, дивљења и успеха, уз хармоничну и дубоку подршку своје супруге Весне и ћерке Дејане, а дочекао је и унука Дејана, чиме се заокружио његов живот супруга, оца, човека, пријатеља... Али као уметник, Дејан је могао и желео да учини још много тога и осећам да смо ускраћени за многе изванредне представе које су могле да заживе из пера и енергије великог мајстора оперске режије.

На тренутном репертоару Народног позоришта у Бео-

граду је само неколико његових поставки, а било би добро да их је било много више и убеђена сам да би трајале дуго и да би едуковале многе младе оперске уметнике, као и публику и поштоваоце оперске уметности. Међу садашњим првацима наше оперске сцене су већином његови некадашњи студенти и сви су прве сценске кораке научили управо од професора Дејана Миладиновића, још на Академији. Његов начин рада са студентима, који је опште признат и прихваћен као одличан и ван граница наше земље, трудимо се да и данас применимо при обучавању младих певача у Оперском студију при Народном позоришту. А ја се, као редитељ Опере, трудим

да палицу, преузету од великана оперске режије, Младена Сабљића, Борислава Поповића и Дејана Миладиновића, што успешније и са пуно поноса и одговорности носим даље. Част је и задовољство било учити од најбољих.

Једно велико срце је престало да куца, али сећање, поштовање и дивљење наставиће да живе кроз нас, који смо имали срећу и част да учимо, дружимо се и радимо са Дејаном Миладиновићем. Не постоје речи којима бих могла да искажем поштовање и љубав, које и данас осећам према њему и његовој породици.

Слава му и вечно хвала за све што нам је оставио у аманет!

■ Ивана Драгутиновић Маричић ■

КЊИГА ПОСВЕЋЕНА ПРИМАДОНИ

Нашој Гоци у спомен

О нашим оперским великанима веома је мало монографија, озбиљних студија, рецензија. Бавећи се оперском уметношћу и као солиста, извођач, али и као пасионирани истраживач и хроничар, аутор ове књиге, Владимир Јовановић, нашао се на терену који му је најближи и којем је посвећен.

Горданин младодрамски сопран, односно колоратурни сопран који је у једном моменту изгледао да ће досећи само Моцарта и Росинију, распростра се на целокупни домаћи и страни репертоар, од Коштана и Ђо-Ђо Сан, до модерне музике нашег доба. Кристално чист, поуздан у висинама, праћен изванредном глумом и сценским кретњама, од ходања и трчања до плеса и балега... тај глас је добијао на лепоти и волумену, надграђивао се у нашој свести исто онако као што се њена фигура издуживала, а она расла до неких „високих висина“. Нарочито се истицала као Ђилда у „Риголету“. И сад ми звучи арија Саго поме, њене звонке висине, беспрекорно интонативно тачне и досегнуте, лепота средње

лаге, интерпретација која носи сву љубав и заљубљеност младе жене растрзане између љубави према оцу и према младићу. Недостаје нам на сцени наше Опере, недостаје у концертном животу, у свакодневном, као друг и пријатељ, као саговорник, као велики оперски зналац и посвећеник.

Књига је саткана од љубави, пријатељства, од речи топлине и људске подршке – и за аутора и за примадону. Када се на једном месту скупе сви великани овдашње оперске уметности и то различитих генерација, од Радмиле Бакочевећ чијим уводним текстом и започиње ова књига, па преко Бисерке Цвејић која нема обичај да често подарује своје писање и Бреду Калеф, па преко млађих издака, Николе Китановског, све до најмлађих, Горданиних студената и ученика, онда може само да буде част и привилегија да се у таквом друштву нађемо.

Као велики зналац целокупне наше и стране оперске уметности, Радмила Бакочевећ одмах на почетку свог текста и целе монографије изриче суд о Горданиним највећим улогама, чак извињавајући

Навршило се десет година како је са оперске и животишне сцене отишла примадона Гордана Јевтовић Минов. Тим поводом Прес клуб Д.О.О, Народно позориште и Музеј позоришне уметности Србије, објавили су књигу „Пети чин“, коју иницијално је Владимир Јовановић, а чија промоција је била на крају прошле сезоне, на Великој сцени.

се бројним колегиницама које су се у истим улогама окушале, али са далеко мање уметничког учинка. А њој се мора веровати! Она истиче пре свега Оскара из „Бала под маскама“, улогу за коју ће неколико година касније и Бреду Калеф рећи да је најбоља светска креација. Затим, Радмила Бакочевећ истиче Розину у „Севиљском берберину“, па „Боеме“, „Травијату“, „Риголету“, „Љубавни напиток“, „Слепог миша“ и „Мадам Батерфлај“... и оквир је постављен.

Пасионирани Влада Јовановић у обимном тексту изучава цео Горданин живот, а нарочито њену оперску, концертну и педагошку делатност. Надахнут љубављу и топлином, тај текст је слика времена, људи, крајева, породице, утицаја... свега онога што гради једну уметничку личност. Ништа није заборављено нити пропуштено.

У другом делу књиге који носи наслов „Сећања“, нарочито долазе до изражаја речи колега са којима је Гордана наступала у земљи и иностранству: њена незлобива природа, ведар смех, хумор, жеља и потреба за дружењем и ван сцене. Ту су и сећања њених студената,

деце, пријатеља... А ја памтим како је као ученица средње школе имитирала професоре, све нас засмејавала и ведрила пред испите, била жовијална, глумила, причала, дружила се са свима... Увек је била примадона, звонког смеха, радости коју је доносила свима...

Најзад, „Прилози“ доносе комплетан репертоар који задивљује и обимом и квалитетом, затим концертни и оперски репертоар (одвојено), следе награде и избор из критика и интервјуа објављених у нашој и страниој штампи.

Сви који у књизи пишу о њеној педагошкој делатности, увиђају исту пасију и сасвим одређен, строг и правичан однос према студентима. Најпре у Школи „Маноловић“ у Земуну, затим у Нишу, па на Музичкој академији у Београду, градила је своје студенте у правцу оних поља на којима би се најбоље изразили, не правећи од њих сопствене копије, што и јесте највећи успех добрих педагога. Књига садржи и веома богат фотографски материјал, као и CD на задњој корици – да се сетимо и никад не заборавимо.

■ Бранка Радовић ■

ФЕЉТОН / ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (64) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

Јасмина Пуљо – живот је кратак, учини га великим

Јасмина Пуљо (1915–2008), истакнута солисткиња Балета Народног позоришта у Београду и наставница јоге, апсолвент класичне филологије и светске књижевности на Филозофском факултету у Београду, балетско школовање је почела у својој шестој години. О својим уметничким почецима је говорила: „Мој деда је био русофил, као и његова деца, па и моја мајка. Школовала сам се у Русији. Мама ме је одвела Марији Бологовској, која ми је показала прве играчке корачке. После сам учила класичан балет код Маргарите Фроман и код других истакнутих педагога – Кирсанове, Пољакове, а шпанску игру код Тореске. Уочи Другог светског рата ангажована сам у балетском ансамблу Народног позоришта у Београду, где сам наступала као солисткиња све до 1970.“

Играла је значајне улоге у „Валпургиној ноћи“ из опере „Фауст“, у „Чаробном дућану“, „Фантастичној симфонији“, „Лабудовом језеру“, „Охридској легенди“, „Копелији“, „Ромеу и Јулији“, „Половецком логору“ из опере „Кнез Игор“, „Ли-

цитарском срцу“, „Балади о једној средњовековној љубави“ и другим. „Имала сам доста добрих партнера, а посебно издајам Милорада Мишковића и Милана Момчиловића

са којима сам често наступала, не само у Београду, већ и на концертима у земљи и иностранству“, причала је. Била је признати интерпретатор шпанских игара. На њену играчку каријеру је утицала тешка повреда коју је задобила кад ју је партнер Ратко Дрндаревић испу-

За Јасмином Пуљо је засјао низ најиса о балетској уметности и превод уџбеника „Основи класичног балета“ Ајријине Вајанове (1949), али и бројни њекстиви о јоги, као и књије и љриручници: „Јоја“, „Јоја за сваког“, „Мини вежбе за макси здравље“...

стио у једној игри у дивертисману из „Лабудовог језера“.

Шира јавност, међутим, име Јасмине Пуљо везује за – јогу. Ову древну индијску филозофију која подразумева и систем физичких вежби, она је прва донела у нашу земљу, практиковала је и преноси-

ла бројним покољењима деценијама, све до последњег даха. О томе ми је дуго причала фебруара 2004.

„Волела сам да путујем... Била сам 1960. у Индији и одседа сам у хотелу који је био преко пута великог, раскошног парка. Рекли су ми да никако не пропустим јединствен догађај – рађање сунца. Пробудила сам се у цик зоре и изашла на балкон... Одједанпут видим како са свих страна долазе људи са асурама које простиру на земљу. Дошао је и инструктор, попео се на подијум и позвао све присутне да направе поздрав сунцу. Била сам веома узбуђена и усхићена њиховом ‘представом’. То је била невероватно лепа слика, па сам се запитала шта они то раде. Када су завршили своје ‘вежбање’ и отишли, била сам задивљена оним што су радили као да је у питању увежбано балетско дело. Одушевљена, распитам се о томе, сазнам да се ради о јоги, накупљем брдо књига и почнем да је проучавам“.

Пионирски пут утемељитеља јоге у нашем поднебљу није био лак – инструктори за рекреацију су сматрали им узима посао, многи су

негодовали јер им је јога личила на молитву богу, али она није одустала. Цело наследство од родитеља је утрошила на усавршавање у овој области.

Учила је да јога има много сличности са балетском уметношћу, писала је како између јога положаја (асана) и балетских покрета постоји фрапантна сличност – разлика је само у намени и називу: „И не мало сам се изненадила кад сам приликом једног боравка у Паризу, пре четрдесет година, посетила Милорада Мишковића у његовој школи ‘Јога и балет за свакога’ у уметничком кварту Париза. Можда највећа потврда о вредности јога асана била ми је кад је Мишковић, гостујући у балету ‘Хуан од Царисе’, уместо уобичајеног уводног вежбања, простро пешкир у једном кућу балетске сале и са пуном концентрацијом изводио јога асане!“

Невероватном енергијом и ангажованошћу потврђивала је мисао из своје књиге „Бисери мудрости“: „Живот је кратак, а ти се постарај да не буде и мали“.

(наставиће се)

ФЕЉТОН / 175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ПРВОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ, „ТЕАТРА НА ЂУМРУКУ“ (7) / ПИШЕ ЈЕЛИЦА СТЕВАНОВИЋ

Стерија и Театар на Ђумруку

Још у току припрема за оснивање Театра на Ђумруку, Јован Стерија Поповић је уступио пег својих текстова за извођење. У Новинама Србским, 3. јануара 1842. управа позоришта изјављује „јавну благодарност сочинитељу“ за „овакову ревност к напредку просвештенија Србског“. Убрзо потом, Стерија је завршио и раније започету трагедију „Владислав, краљ бугарски“ и комедију „Симпатија и антипатија“, које је такође поконио театру. Сачуван је документ који сведочи да је приход од штампања „Владислава“ дао школском фонду. Сва је прилика да је све или бар већину ових представа режирао Атанасије Николић, уз музику Јосипа Шлезингера.

Према истраживањима Милорада Т. Николића, на сцени Театра на Ђумруку су играна следећа Стеријина дела: „Смрт Стефана Дечанског“ (4. децембра 1841); „Тврдица или Ђир Јања“ (14. и 18. децембра); „Женидба и удатба“ и „Превара за превару“ (1. јануара 1842); „Зла жена“ (18. јануара); „Ајдуци“ (Хајдуци, Српски ајдуци – 5. фебруара и 7. јуна); „Волшебни магарац“ (8. фебруара); „Владислав краљ бугарски“ (15. фебруара и 25. фебруара 1842); „Милош

Обилић или Бој на Косову“ (26. фебруара и 10. марта); „Покондирена тиква“ (1. марта); „Светислав и Милева“ („наново прерађено од Ј. Ст. Поповића“, 29. марта и 26. априла); „Лажа и паралажа“ (23. априла и 4. јуна); „Симпатија и антипатија или Чудновата болест“ (14. маја). Број представа које су имале и репризу најбоље говори о популарности Стеријиних комада код ондашње младе и малобројне публике.

Штампа редовно прати рад новог театра. Стеријине „Ајдуке“, на пример, „Новине србске“ похваљују због јасне моралне поуке и додају: „дело је ово сочиненије више весело (гдигди веселије, него што би гдикои очекивали) изузимајући само трагически његов завршетак“, док о последњој представи аматерског ансамбла, премијери јуначког жалосног позоришта „Владислав, краљ бугарски“, бележе како су догађаји и скоро сви ликови историјски: „Представленије ово зрителима пред очи ставља гнусне пороке притворности, зла (...) Г. Сочинитељ и у овом је јуначко жалостном позоришту вештину своју довољно показао, и свакога је зрителиа (њи је синоћ онајвеће число досада у театру било), који је само внимателан био,

при описанију ове или оне страсти трону“, наводи критичар.

Почетак рада професионалног ансамбла у Театру на Ђумруку, разуме се, изазвао је велику пажњу јавности. Прве две премијере су биле поставке Стеријиних комада – „Милош Обилић...“ и „Покондирена тиква“, о којима „Додатак Новина србски“ детаљно пише у већ устаљеној рубрици „Театар“. Уз похвале глумцима и писцу, потоњем је за први комад замарен реализам у завршној сцени: „рекао би по мом мненију, да је Г. Сочинитељ у томе погрешно, што је јавно на позоришту при концу дела свога, допустио да се Лазару и Милошу глава сече гди би требало из разни причина, као и при другим сочиненијима, да се само извршеније изречене и над њима у извршеније праведне пресуде Мурату јавило“, а за „Покондирену тикву“ критичар мисли да је штета што је написано раније (у Војводини) па не одговара духу овдашњег народа.

Комад „Светислав и Милева“, по мишљењу истог гласила „не малу похвалу заслужује“, а о последњем оригиналном Стеријином делу одиграном на овој сцени, репризи „Ајдука“ (први пут у извођењу професионалних

Стерија се у Театру на Ђумруку јавља превасходно као писац, али и као преводилац, педагог и критичар.

глумаца), рецензент негодује због комичног приступа озбиљној, чак трагичној теми, али додаје да проблем можда није у писцу, већ

у глумцима који су га погрешно протумачили.

Поред Стеријиних оригиналних дела, Театар на Ђумруку је играо и три страна комада која је он „слободно“ превео, то јест прилагодио нашем језику и нивоу разумевања тадашње публике: „Заручник и заручница у једној особи“ А. Коцебуа (17. маја); „Хернани“ Виктора Хига (реч је о „Ернанију“ Виктора Игоа; 15. јула) и „Несрећне цумбушлије (Лумпуцијус вагабондус)“ Јохана Непомука Нејстроја (16. августа). Најзад, поменимо и шаљиву игру у три дејства „Дон Педо или Два дана из живота једног лакомисленика“, коју је по Стеријиној „Покондиреној тикви“ написао М. Карамата, а која се на сцени наша 2. августа 1842.

Стеријиним комадом је почела редовна делатност Театра на Ђумруку, његовим „Владиславом“ се од публике опростила дилетантска трупа док је тек основани професионални ансамбл за свој први наступ одабрао „Милоша Обилића“, а последња представа овог пионирског позоришта, 16. августа 1842, био је његов превод комедије „Несрећне цумбушлије“.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2017/18.

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

ОКТОБАР 2017.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ОКТ	01. НЕД. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
	02. ПОН. 19.30	ЖЕНЕ У <i>D-MOLU</i> / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА једночини балети; кореограф Раду Поклитару
	03. УТО. 19.00	МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија
	04. СРЕ. 19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова
	05. ЧЕТ. 19.00	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
	06. ПЕТ. 19.30	ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама
	07. СУБ. 12.00	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА Интернационалне полицијске асоцијације Србије
	07. СУБ. 20.00	С ЉУБАВАЉУ, НАШОЈ ТЕТКА ДАНКИ меморијални концерт Омладинске филхармоније „Борислав Пашћан“
	08. НЕД. 12.00	СЕЂАЊЕ НА ДЕЈАНА МИЛАДИНОВИЋА
	08. НЕД. 20.00	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
	09. ПОН. 20.00	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА / 50. представа драма Александра Диме Сина
	10. УТО. 19.30	РУБИШТЕ драма Нинослава Ђорђевића, гостује Шабачко позориште
	11. СРЕ. 19.30	НОРМА опера Винченца Белинија
	12. ЧЕТ. 19.30	АНТИГОНА трагедија Софокла
	14. СУБ. 19.30	ЉУБАВНИ НАПИТАК / са гошћом опера Гаэтана Доницетија
	15. НЕД. 19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира
	16. ПОН. 19.30	КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића
	17. УТО. 19.30	ДОН КИХОТ балет Луdivига Минкуса
	18. СРЕ. 19.00	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
	19. ЧЕТ. 19.30	РИЧАРД ТРЕЋИ драма Вилијама Шекспира
	20. ПЕТ. 20.00	КАВКАСКИ ОРАХ свечана академија поводом 73 године од ослобођења Београда у II светском рату
	21. СУБ. 19.30	НАБУКО опера Ђузепе Вердија
	22. НЕД. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга
	23. ПОН. 19.30	МАРИЈА СТУЈАРТ драма Фридриха Шилера
	24. УТО. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића
	25. СРЕ. 19.30	ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В.А. Моцарта
	26. ЧЕТ. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића
	27. ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
	28. СУБ. 19.30	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија
	29. НЕД. 12.00	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ мјузика за децу Дејан Савић, културног центра, Београд
	29. НЕД. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
	30. ПОН. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
	31. УТО. 19.30	ДОН КИХОТ балет Луdivига Минкуса
НОВ	01. СРЕ. 19.30	БОЕМИ / са гостом опера Ђакома Пучинија
	02. ЧЕТ. 19.30	ЖЕНЕ У <i>D-MOLU</i> / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА једночини балети; кореограф Раду Поклитару
	03. ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
	04. СУБ. 19.30	ПЛАШТ / СЕСТРА АНЂЕЛИКА / са гостима опере Ђакома Пучинија

26. УТО. 20.00	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА / ПРЕМИЈЕРА (БИТЕФ) копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра	СЕП
27. СРЕ. 20.00	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА (БИТЕФ) копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра	
28. ЧЕТ. 20.00	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА (БИТЕФ) копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра	
01. НЕД. 20.30	ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Т.Мек Нелмија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор	ОКТ
02. ПОН. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља	
03. УТО. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	
04. СРЕ. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција	
05. ЧЕТ. 20.30	ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште	
06. ПЕТ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита	
07. СУБ. 20.30	НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја	
08. НЕД. 20.30	СРПСКА ЛАЈКА комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду	
09. ПОН. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића	
10. УТО. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција	
11. СРЕ. 20.30	ЗДРАВ(о) ЖИВОТ(е)! / HIGH LIFE драматична комедија Ли Мекдугал, гостује СНП из Новог Сада	
12. ЧЕТ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита	
13. ПЕТ. 20.30	ЕДМУНД КИН драма Хадија Курића, гостује Народно позориште „Стерија“ из Вршца	
14. СУБ. 20.30	ЛАЈА И ПАРАЛАЈА комедија Јована Стерије Поповића	
15. НЕД. 20.30	СРПСКА ЛАЈКА комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду	
17. УТО. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја	
18. СРЕ. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића	
19. ЧЕТ. 20.30	САРА по мотивима драме „Сара или Крик јастога“ Џ. Марела, гостује Шабачко позориште	
20. ПЕТ. 20.30	БЕЛА КАФА / 50. представа комедија Александра Поповића	
21. СУБ. 20.30	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса	
22. НЕД. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића	
23. ПОН. 20.30	ЛАЈА И ПАРАЛАЈА комедија Јована Стерије Поповића	
24. УТО. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја	
25. СРЕ. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић	
26. ЧЕТ. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића	
27. ПЕТ. 19.00	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра	
28. СУБ. 19.30	ЕЛЕКТРА драма Данила Киша	
29. НЕД. 20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	
30. ПОН. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића	
31. УТО. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда	
01. СРЕ. 20.30	ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште	
02. ЧЕТ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља	НОВ
03. ПЕТ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

07.10. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, Интернационалне полицијске асоцијације Србије
07.10. С ЉУБАВАЉУ, НАШОЈ ТЕТКА ДАНКИ, концерт Омладинске филхармоније „Борислав Пашћан“ посвећен Даници Томковић (1939–2017)
08.10. СЕЂАЊЕ НА ДЕЈАНА МИЛАДИНОВИЋА
09.10. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА / 50. представа
10.10. РУБИШТЕ, гостује Шабачко позориште
14.10. ЉУБАВНИ НАПИТАК, гостује Душица Бијелић као Адина
20.10. КАВКАСКИ ОРАХ свечана академија поводом 73 године од ослобођења Београда у II светском рату
01.11. БОЕМИ, гост диригент Алберто Веронези
04.11. ПЛАШТ / СЕСТРА АНЂЕЛИКА, гостују диригент Алберто Веронези и Оливера Меркури као Ђорђега

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

26.09. ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА / ПРЕМИЈЕРА (БИТЕФ), копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
11.10. ЗДРАВ(о) ЖИВОТ(е)! / HIGH LIFE, гостује СНП из Новог Сада
13.10. ЕДМУНД КИН, гостује Народно позориште „Стерија“ из Вршца
20.10. БЕЛА КАФА / 50. представа

ГОСТОВАЊА

27.09. ЖЕНЕ У *D-MOLU* / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА – Мокраччеви дани, Неготин
04.10. НЕСПОРАЗУМ – Нови Саи
10.10. НЕСПОРАЗУМ – Фестивал „Позориште у једном дејству“, Младеновац
13.10. ЖЕНИДБА – Студентски град
16.10. БЕЛА КАФА – Фестивал победника фестивала, Раковица
17.10. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА – Лазаревац
22.10. ЦАРСТВО МРАКА – Фестивал класике „Вршачка позоришна јесен“
23.10. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ – Панчево
25.10. ИВАНОВ – Фестивал класике „Вршачка позоришна јесен“
01.11. СУМЊИВО ЛИЦЕ – Дани Зорана Радимиловића, Зајечар

www.narodnpozoriste.rs